

ZUR369 Podcasting (audiožurnalistika)

01. Základní znaky rozhlasové žurnalistiky.

Základní rozdíly v předávání informace:

A) informace pouze zvukem

zvukem lze předat pouze jednodušší verbální sdělení+ilustrační zvuky, nelze obraz, mapy, tabulky, grafy, nelze dostatečně výrazně členit jednotlivé části sdělení a oddělovat jednotlivé zprávy

B) probíhá v reálném čase bez možnosti návratu

posluchač se nemůže zastavit ani k žádné informaci vrátit (pro lepší pochopení, srovnání atd.), nemůže si ani vybírat pořadí informací .

Praktický význam z hlediska příjemce zprávy a z hlediska jejího autora

Rozhlasové zpravodajství nedokáže sdělovat obsáhlé podrobnosti, zejména u složitějších případů a tam, kde je k pochopení nezbytná vizualizace, porovnávání různých faktických (zejména číselných) informací atd. Rozhlas se obvykle poslouchá „mimoděk“ (při práci, čekání, v autě atd.) – menší soustředěnost posluchače.

Jeho síla je naopak v pohotovosti a rychlosti získání zpracování a vysílání informace, v bezprostřednosti a přesvědčivosti sdělení (atmosféru často dokáže lépe přenést samotný zvuk, informace sdělované respondentem nejsou rozptylovány vizuální složkou – např. očití svědci, pamětníci apod.). Při pořizování zvukových záznamů je nenápadnější a méně rušivý, než televize, poslech rozhlasu je „komornější“, „přátelštější“, než sledování TV.

Rozhlasová zpráva musí být **přesná, stručná, jasná a barvitá** – i průměrný posluchač musí pochopit „na první pokus“ – stručné věty bez nadbytečných informací, minimum čísel a podobných údajů a jejich porovnávání, logická návaznost (ne „agenturní“ struktura zprávy), nutnost zaujmout hned na začátku každé zprávy – i závažná témata lze podávat zajímavou, někdy i zábavnou formou. To platí jak pro jednotlivé zprávy, tak pro celé zpravodajské relace.

Při získávání materiálu platí, že do vysílání lze použít ve zvukové podobě (hlas respondenta) skutečně jen to, co řekl a jak to řekl do mikrofonu (obsah sdělení, srozumitelnost, slovosled atd. – respondent sice mluví s redaktorem, ale ve skutečnosti jeho prostřednictvím hovoří k posluchači – musí být proto srozumitelné nejen pro redaktora, ale hlavně pro posluchače). Nezbytností (zejména u dlouhodoběji se vyvíjejících se caus) je vlastní zvukový archiv (např. pro konfrontaci stanovisek různých aktérů v různých dobách), archiv ilustračních zvuků atd.

Požadavky na rozhlasového novináře – kromě obecných žurnalistických schopností umět myslet „rozhlasově“ („zvukově“), úsporné a přesvědčivé vyjadřování, dokonalý a neutrální (neherecký) hlasový projev, práce s technikou (na rozdíl od TV má obvykle rozhlasový redaktor vlastní techniku, se kterou pracuje zcela sám),.